

Arrest

nr. 219 304 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 januari 2016 om internationale bescherming. Op 23 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kanal 25 in het district Shinwar van de provincie Nangarhar. U bent een etnische Pasjtoen en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

Uw stiefvader en één van uw ooms waren beiden aanhangers van de taliban. Op een gegeven moment kwam uw oom om bij een aanval. Kort daarna werd u door uw stiefvader gevraagd om de plaats van uw oom in te nemen bij de taliban. Uw stiefvader vertelde u dit drie keer, maar telkens weigerde u omdat u voor uw vrouw en kinderen moest zorgen. Na de derde keer werd uw stiefvader kwaad en sloeg hij u en uw moeder. Hierna begon u dreig telefoons te krijgen van de taliban. U vervloekte de taliban echter toen ze u belden en weigerde telkens om op hun eisen in te gaan. Uw stiefvader stelde hierop dat hij deze mensen kende en dat ze u zouden dwingen om mee te gaan.

Hierop besloot u op een ochtend weg te lopen. U werd echter onderweg tegengehouden door de taliban en meegenomen. In totaal zat u twee en een half jaar bij de taliban. Het eerste jaar weigerde u alle medewerking. Toen de taliban u zeiden dat ze uw gezin en broers zouden ombrengen als u niet meewerkte, zei u dat u akkoord ging om met de taliban mee te werken. Hierop mocht u zich vrijer bewegen en probeerde de taliban u te overtuigen om met wapens te leren omgaan. Na een zestal maanden zag u echter de kans schoon om te ontsnappen, maar alweer werd u door de taliban onderschept. Hierna zat u nog een negental maanden vast bij de taliban. Hierna lieten ze u een document ondertekenen waarop stond dat u zou samenwerken met hen, op voorwaarde dat ze uw kinderen met rust lieten. Hierna werkte u opnieuw samen met de taliban. Na een drietal maanden vond er een grote aanval van de taliban plaats in een vallei, waarbij u en honderden andere talibs bij betrokken waren. In het tumult wist u te vluchten en trok u naar uw oom langs moederskant, N. S. (...), in Kaboel, die u vervolgens hielp het land te ontvluchten.

Op 4 januari 2016 kwam u in België aan, waar u op 11 januari 2016 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de kopie van de taskara van uw broer; uw stemkaart; de vaccinatiekaarten van uw twee kinderen; een medische kaart van uw echtgenote; een envelop.

Uw broer S. N. S. (...) kwam in 2012 naar België en kreeg op 28.11.2012 de status van subsidiaire beschermde toegekend.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u door de taliban werd ontvoerd en vervolgens twee en een half jaar door hen werd vastgehouden.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u zeer vreemde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw gevangenschap bij de taliban. Zo stelde u dat u tijdens het eerste jaar elke samenwerking met de taliban weigerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14-16 en 20). U slaagt er echter niet in doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over hoe dat jaar precies werd ingevuld. Gevraagd wat er tijdens dat jaar gebeurde, stelde u dat ze liedjes van de islam en de taliban speelden en predikten over de jihad, zonder hierover in detail te treden (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 20). Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat de taliban wel veel geduld met u hadden, stelde u dat ze niet elke dag kwamen, maar soms pas na 2-3 maanden kwamen om met u te praten en dat u hen dan telkens elke samenwerking weigerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 21). U voegde hieraan toe dat ze zoveel geduld met u hadden omdat uw stiefvader bij hen was aangesloten. Het is echter niet geloofwaardig dat de taliban een jaar lang zoveel geduld met u hadden, u onderdak en voedsel gaven en u telkens opnieuw trachtten te overreden om met hen samen te werken, terwijl u dit pertinent weigerde. U stelde dat u uiteindelijk akkoord ging met de eis van de taliban om met hen samen

te werken omdat ze uw familie bedreigden (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 15 en 20). In het licht van uw verklaringen dat de taliban er op gebrand waren om u te rekruteren, is het echter vreemd dat ze deze bedreigingen pas na een jaar gevangenschap uitten.

Daarnaast legde u vage en ongeloofwaardige verklaringen af over wat er gebeurde in de vijf tot zes maanden nadat u had toegezegd te willen samenwerken met de taliban. Tijdens uw vrij relaas kwam u hieromtrent niet verder dan te stellen dat u zes maanden lang samen met hen van hier naar daar wandelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 15). Hierover verder bevraagd, stelde u vaagweg dat ze met u praatten, u dingen leerden en zeiden dat u "dit" en "dat" moest doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 21). U voegde hieraan toe dat ze wilden dat u een wapen zou dragen, maar dat u dit weigerde en er zelfs mee dreigde hen te raken als u hiertoe de kans kreeg. Er vervolgens mee geconfronteerd dat het wel vreemd is dat u de mannen die u hadden ontvoerd en vasthielden op deze manier bedreigde, legde u de absurde verklaring af dat u de taliban wou intimideren zodat ze zouden denken dat u hen iets zou aandoen als ze u vrijlieten. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, indien u niet met de taliban wilde samenwerken die u gevangen hielden, deze mensen niet zou bang proberen te maken om u vrij te laten. Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat de taliban zich, nadat u deze bedreigingen aan hen uitte nadat u hen al een jaar lang had afgewezen, opnieuw zeer geduldig en inschikkelijk opstelden ten aanzien van u. Zo bleven ze, volgens uw eigen verklaringen, na uw bedreigingen aan hun adres dat u ze zou raken, proberen om u geleidelijk aan te overtuigen (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 21). Gelet op het feit dat u al een jaar lang alle samenwerking had geweigerd en gelet op het feit dat u hierna, toen u na een jaar lang aandringen toch had ingestemd om de taliban te vervoegen, dreigde de taliban iets aan toe doen van zodra u de kans hiertoe zag, is het vreemd en ongeloofwaardig dat de taliban u geduldig bleef proberen te overtuigen om samen met hen te werken en de wapens ter hand te nemen.

U stelde het geduld van de taliban verder op de proef toen u, een zestal maanden nadat u akkoord ging om samen te werken, probeerde te vluchten (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14-16 en 20-22). U werd echter betrapt door de taliban en opnieuw vastgehouden voor 9 maanden. Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat de taliban zich op deze manier door u aan het lijntje liet houden en dat zij, nadat hun pogingen om u voor hun strijd te rekruteren al anderhalf jaar vruchteloos waren gebleken, zich opnieuw de moeite getroostten om u negen maanden lang onderdak en voedsel aan te bieden terwijl ze, opnieuw, probeerden om u te overtuigen om voor hen te strijden. Bovendien worden er ook vraagtekens gesteld bij het 'contract' dat u vervolgens tekende met de taliban, waarin jullie overeenkwamen dat u voor hen zou werken en dat zij in ruil hiervoor uw familie met rust zouden laten (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 15 en 22). Aangezien de taliban er al meer dan een jaar eerder mee hadden gedreigd uw familie iets aan te doen, is het vreemd dat zij met u, hoewel u hen dus opnieuw een jaar aan het lijntje had gehouden, dit contract opstelden.

Niet alleen zijn uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering en gevangenschap door de taliban ongeloofwaardig, ook de verklaringen van uw broer S. N. S. (...) in verband met zijn vermeende problemen met de taliban werden in het kader van zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig beschouwd door het CGVS (zie beslissing CGVS S. N. S. (...) dd. 28.11.2012). Bovendien zijn uw verklaringen in verband met jullie problemen met de taliban ook nog eens tegenstrijdig met de informatie die blijkt uit het dossier van uw broer. U stelde dat de taliban 10 tot 15 dagen na uw eigen ontvoering ook naar uw broer N. S. (...) op zoek gingen, en gevraagd wanneer u ontvoerd werd, stelde u dat u denkt dat u in het jaar 1392 werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 4). Nochtans was uw broer, die zijn asielaanvraag indiende in januari 2012, bij aanvang van het jaar 1392, of 21 maart 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, al meer dan een jaar in België. Bovendien verklaarde u bij uw intake-gesprek bij de DVZ op 08.02.2016 dat u ongeveer 8,5 maanden eerder Afghanistan had verlaten, wat neerkomt op de periode mei/juni 2015 (zie vragenlijst DVZ dd. 08.02.2016, punt 31). Gelet op uw verklaringen dat u gedurende twee en een half jaar werd vast gehouden door de taliban en dat u kort u na uw ontsnapping uit Afghanistan bent weggegaan, moet uw vermeende ontvoering dus ergens eind 2012, begin 2013 worden gesitueerd, en dus opnieuw geruime tijd nadat uw broer in januari 2012 een asielaanvraag indiende in België (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 4 en 20). Bovendien legden u en uw broer N. S. (...) tegenstrijdige verklaringen af over wat uw stiefvader precies van u verwachtte. Zo verklaarde uw broer dat uw stiefvader u tot drie keer opdroeg om een zelfmoordaanslag te plegen, hoewel hij u volgens uw verklaringen louter opdroeg om bij de taliban te gaan (zie gehoorverslag CGVS S. N. S. (...) dd. 12.11.2012, p. 12-14 zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14). Pas nadat u met de verklaringen van uw broer werd geconfronteerd, bevestigde u dat uw stiefvader u had verteld dat u een zelfmoordaanslag moest plegen, hoewel u dat daarvoor, doorheen uw beide interviews voor het

CGVS, niet had verklaard, zelfs niet toen u letterlijk de vraag werd gesteld om de problemen met uw stiefvader te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 7).

In het licht van al het bovenstaande, kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw vermeende problemen met de taliban. De door u neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft uw taskara, de kopie van de taskara, uw stemkaart, de vaccinatiekaarten van uw zoons en de medische kaart van uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien bevatten deze documenten geen enkele informatie met betrekking tot uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Wat betreft de omstandigheden en plaatsen waarin u in de jaren voor uw aankomst in België heeft verbleven moet worden vastgesteld dat eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de Taliban werd ontvoerd en dat u gedurende de laatste tweeënehalf jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst bij hen doorbracht.

Aangezien u deze ontvoering niet aannemelijk maakt, stelt u de Commissaris-generaal niet in staat zicht te krijgen op uw ware verblijfplaatsen in de periode waarvan u zegt dat u ze bij de Taliban heeft doorgebracht.

Met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België moet verder worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen na uw vermeende gevangenschap. Zo stelde u voor het CGVS dat u een zestal maanden in Turkije hebt verbleven, maar verklaarde u voor de DVZ nog dat u amper vijf dagen in Turkije zat en kon u zich de naam van de stad waar u daar verbleef zelfs niet herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 13 en zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 4 en zie vragenlijst CGVS dd. 08.02.2016, punt 31).

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 2 en zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 2 en p. 8), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente verblijfplaatsen en wat uw verblijfsomstandigheden daar waren. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat het belangrijk is voor de asieldiensten om te weten waar u werkelijk hebt verbleven in de laatste jaren voor uw vertrek, bleef u bij uw verklaringen in verband met uw gevangenschap bij de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 8-9).

De medewerkingsplicht vereist eveneens van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Wat dit betreft legt u ook vage en ongeloofwaardige verklaringen af over waar uw familiaal netwerk zich op heden bevindt. Gevraagd naar waar uw vrouw en kinderen momenteel wonen, stelde u aanvankelijk daar geen specifieke informatie over te hebben en zei u vaagweg dat uw oom langs moederskant, een textielhandelaar, u vertelde dat hij ze ergens heeft geplaatst (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 5). Vervolgens gevraagd of hij dan niet zei waar hij ze geplaatst heeft, stelde u dat ze in het Shinwar district verblijven, soms in het huis van uw schoonvader, soms bij uw oom langs moederskant.

Later verklaarde u voor het CGVS dat u vanuit Kaboel Afghanistan hebt verlaten en dat uw oom daar was en het ticket voor Nimroz daar voor u kocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14 en 16). U voegde eraan toe dat deze oom uw familie veel steunde sinds het overlijden van uw vader. Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat u stelde niet te weten waarom deze oom, die een textielfabriek bezit, toen in Kaboel was (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14). U voegde daar vreemd genoeg aan toe, "soms is hij hier, soms is hij daar". Deze vaststelling doet het vermoeden ontstaan dat u geen zicht wenst te bieden op de plaats waar u familiaal netwerk zich in werkelijkheid bevindt. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat, op de envelop waarin uw oom volgens uw verklaringen uw documenten naar u opstuurde, de naam en delen van het telefoonnummer met tipp-ex onleesbaar werd gemaakt en werd overschreven (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 13). Het oorspronkelijke nummer werd echter achterhaald en kon worden gelinkt aan het facebook-profiel van een zekere Z. U. S. (...), wonende in Kaboel. Via uw telefoonnummer kon uw facebook-profiel, op naam van A. A. S. (...), aan deze persoon worden gelinkt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over waar u de laatste jaren voor uw asielaanvraag in België verbleven hebt, wat uw verblijfsomstandigheden daar waren en waar uw netwerk zich momenteel bevindt. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen en ten opzichte van welke regio uw risico op ernstige schade beoordeeld dient te worden.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over

bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel merkt verzoeker vooreerst op dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) *"wellicht niet in de beste omstandigheden werd afgenomen"*. Hij stelt dat hij bij de eerste gelegenheid geduid heeft dat er onduidelijkheden waren tijdens het interview bij de DVZ en dat er blijkbaar zaken fout werden genoteerd en dat de tolk het hem niet gemakkelijk maakte en hij voortdurend aangespoord werd om het kort te houden. Bijgevolg kon hij zich tijdens dit eerste gehoor niet perfect uitdrukken.

Verder merkt verzoeker op dat hij zich tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ingespannen heeft om op alle vragen zo goed mogelijk te antwoorden en dat uit zijn antwoorden niet blijkt dat hij niet wil meewerken.

Verzoeker merkt tevens op dat aan zijn herkomst uit het district Shinwari niet getwijfeld wordt zodat het enige argument dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan zijn asielrelaas niet voldoende kan zijn voor het volledig ontbreken van een analyse van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat er te werk moet worden gegaan zoals bij zijn broer, die uiteindelijk subsidiaire bescherming kreeg.

Verzoeker merkt ook op dat hij wel licht gegeven heeft op zijn reisweg tot in België en dat de commissaris-generaal hieraan slechts enkele minuten besteedde en hem niet confronteerde met het feit dat zijn passage in Iran en Turkije in vraag werd gesteld, ook niet tijdens het tweede interview.

Verzoeker herhaalt vervolgens in het kort zijn vluchtrelaas en vervolgingsgronden en meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend nu hij zeer coherente en duidelijke verklaringen aflegde en zijn relaas, rekening houdend met zijn leeftijd, de lange tijd sinds het indienen van zijn asielaanvraag en zijn profiel, geloofwaardig was. Daarna geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat het past hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij citeert artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en wijst erop dat de algemene situatie in Afghanistan bekend is en recent nog als zorgwekkend werd beschouwd. Hij citeert hierbij uit een internationaal rapport en merkt op dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren gestegen is en in 2015 een piek bereikt heeft. Vervolgens betoogt verzoeker dat verschillende organisaties alarmerende rapporten gepubliceerd hebben in verband met de veiligheidssituatie in Afghanistan en het steeds groeiende aantal georganiseerde terugkeren van Afghanen naar hun vaderland. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal weet dat de toestand aldaar zeer onrustwekkend is en dat zijn broer op deze basis subsidiaire bescherming kreeg. Hij stelt dat het in twijfel trekken van zijn asielrelaas geen voldoende reden is om de nood tot subsidiaire bescherming op basis van zijn zekere herkomst niet te onderzoeken en citeert vervolgens uit rapporten van Amnesty

International, UNAMA, Fazal Muzhary en EASO, waarna hij nog wijst op enkele recente gebeurtenissen die de aandacht trokken. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat de geïdentificeerden grotendeels burgerslachtoffers zijn en dat er dus sprake is van willekeurig geweld.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij verantwoordt dit als volgt:

"Het CGVS heeft de afkomst en nationaliteit van verzoeker duidelijk eenzijdig geanalyseerd: de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen verzoeker spelen. Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing (bijvoorbeeld het feit dat hij het exacte aantal dagen kent tussen het ontvangen van de verschillende dreigbrieven). De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij door de taliban werd ontvoerd en vervolgens twee en een half jaar door hen werd vastgehouden, nu (i) hij zeer vreemde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn gevangenschap bij de taliban, (ii) hij vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over wat er gebeurde in de vijf tot zes maanden nadat hij had toegezegd te willen samenwerken met de taliban, (iii) het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is dat de taliban zich op de manier waarop hij het voorstelt door hem aan het lijntje liet houden en dat zij, nadat hun pogingen om hem voor hun strijd te rekruteren al anderhalf jaar

vruchteloos waren gebleken, zich opnieuw de moeite getroostten om hem negen maanden lang onderdak en voedsel aan te bieden terwijl ze, opnieuw, probeerden om hem te overtuigen om voor hen te strijden, (iv) ook de verklaringen van zijn broer in verband met zijn vermeende problemen met de taliban in het kader van zijn asielaanvraag door het CGVS als ongeloofwaardig werden beschouwd en zijn verklaringen in verband met hun problemen met de taliban bovendien ook nog eens tegenstrijdig zijn met de informatie die blijkt uit het dossier van zijn broer en (v) de door hem neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen, en omdat (B) hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over waar hij de laatste jaren voor zijn asielaanvraag in België verbleven heeft, wat zijn verblijfsomstandigheden daar waren en waar zijn netwerk zich momenteel bevindt en hij door zijn gebrekkige medewerking op dit punt niet toelaat om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen en ten opzichte van welke regio zijn risico op ernstige schade beoordeeld dient te worden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Voorts merkt de Raad op dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, niet volstaat om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Dit dient te gebeuren aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten. Deze kunnen in het verzoekschrift evenwel niet worden gelezen. Waar verzoeker nog benadrukt dat *“het merendeel van de bestreden beslissing rond de vertaling en de interpretatie van de dreigbrieven gaat”*, mist het middel feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing kunnen immers geen motieven worden gelezen die ook maar enigszins betrekking hebben op *“dreigbrieven”*.

Ook door louter te stellen dat hij *“zeer coherente en duidelijke verklaringen aflegde”* en dat *“(r)ekening houdend met zijn leeftijd, de lange tijd sinds het effectief indienen van zijn asielaanvraag en zijn profiel dient te worden vastgesteld dat zijn relaas geloofwaardig was”*, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over waar hij de laatste jaren voor zijn asielaanvraag in België verbleven heeft, wat zijn verblijfsomstandigheden daar waren en waar zijn netwerk zich momenteel bevindt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Wat betreft de omstandigheden en plaatsen waarin u in de jaren voor uw aankomst in België heeft verbleven moet worden vastgesteld dat eerder in deze beslissing reeds werd aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de Taliban werd ontvoerd en dat u gedurende de laatste tweeëneenhalf jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst bij hen doorbracht. Aangezien u deze ontvoering niet aannemelijk maakt, stelt u de Commissaris-generaal niet in staat zicht te krijgen op uw ware verblijfplaatsen in de periode waarvan u zegt dat u ze bij de Taliban heeft doorgebracht.

Met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België moet verder worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen na uw vermeende gevangenschap. Zo stelde u voor het CGVS dat u een zestal maanden in Turkije hebt verbleven, maar verklaarde u voor de DVZ nog dat u amper vijf dagen in Turkije zat en kon u zich de naam van de stad waar u daar verbleef zelfs niet herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 13 en zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 4 en zie vragenlijst CGVS dd. 08.02.2016, punt 31).

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 2 en zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 2 en p. 8), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente verblijfplaatsen en wat uw verblijfsomstandigheden daar waren. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat het belangrijk is voor de asieldiensten om te weten waar u werkelijk hebt verbleven in de laatste jaren voor uw vertrek, bleef u bij uw verklaringen in verband met uw gevangenschap bij de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2017, p. 8-9).

De medewerkingsplicht vereist eveneens van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Wat dit betreft legt u ook vage en ongeloofwaardige verklaringen af over waar uw familiaal netwerk zich op heden bevindt. Gevraagd naar waar uw vrouw en kinderen momenteel wonen, stelde u aanvankelijk daar geen specifieke informatie over te hebben en zei u vaagweg dat uw oom langs moederskant, een textielhandelaar, u vertelde dat hij ze ergens heeft geplaatst (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 5). Vervolgens gevraagd of hij dan niet zei waar hij ze geplaatst heeft, stelde u dat ze in het Shinwar district verblijven, soms in het huis van uw schoonvader, soms bij uw oom langs moederskant.

Later verklaarde u voor het CGVS dat u vanuit Kaboel Afghanistan hebt verlaten en dat uw oom daar was en het ticket voor Nimroz daar voor u kocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14 en 16). U voegde eraan toe dat deze oom uw familie veel steunde sinds het overlijden van uw vader. Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat u stelde niet te weten waarom deze oom, die een textielfabriek bezit, toen in Kaboel was (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 14). U voegde daar vreemd genoeg aan toe, "soms is hij hier, soms is hij daar". Deze vaststelling doet het vermoeden ontstaan dat u geen zicht wenst te bieden op de plaats waar u familiaal netwerk zich in werkelijkheid bevindt. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat, op de envelop waarin uw oom volgens uw verklaringen uw documenten naar u opstuurde, de naam en delen van het telefoonnummer met tipp-ex onleesbaar werd gemaakt en werd overschreven (zie gehoorverslag CGVS dd. 15.09.2016, p. 13). Het oorspronkelijke nummer werd echter achterhaald en kon worden gelinkt aan het facebook-profiel van een zekere Z. U. S. (...), wonende in Kaboel. Via uw telefoonnummer kon uw facebook-profiel, op naam van A. A. S. (...), aan deze persoon worden gelinkt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over waar u de laatste jaren voor uw asielaanvraag in België verbleven hebt, wat uw verblijfsomstandigheden daar waren en waar uw netwerk zich momenteel bevindt. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen en ten opzichte van welke regio uw risico op ernstige schade beoordeeld dient te worden.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker opmerkt dat het interview bij de DVZ *“wellicht niet in de beste omstandigheden werd afgenomen”* nu er onduidelijkheden waren tijdens dit interview, er blijkbaar zaken fout werden genoteerd en de tolk het hem niet gemakkelijk maakte en hem voortdurend aanspoorde om het kort te houden, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 22, vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij zelfs duidelijk verklaard dat het gehoor bij de DVZ *“heel goed verlopen (is)”* (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 15 september 2016, p. 2). Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers opmerking tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dat hij in het district Shinwar geboren is en niet in Abdel Khail, zoals hij voor de DVZ verklaarde. Verzoeker duidt voor het overige in het verzoekschrift op geen enkele wijze op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Ook verzoekers betoog dat hij bij de DVZ voortdurend werd aangespoord om het kort te houden verklaart noch rechtvaardigt zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaatsen na zijn vermeende gevangenschap. Indien verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn vluchtrelaas uit de doeken te doen, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker maakt hierover pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Verzoeker heeft bij de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij wel licht gegeven heeft op zijn reisweg tot in België en dat de commissaris-generaal hieraan slechts enkele minuten besteedde en hem niet confronteerde met het feit dat zijn passage in Iran en Turkije in vraag werd gesteld, slaagt hij er niet in de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen na zijn vermeende gevangenschap, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Voorts laat verzoeker na enige bepaling aan te duiden die door de commissaris-generaal geschonden zou zijn door hem niet te confronteren met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ over zijn passage in Iran en Turkije, laat staan dat hij duidt wat hiervan de sanctie zou zijn. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet.

Door nog op te merken dat hij zich tijdens de twee gehoren op het CGVS ingespannen heeft om op alle vragen zo goed mogelijk te antwoorden en dat uit zijn antwoorden niet blijkt dat hij niet wil meewerken, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Gelet op het voorgaande verwijst verzoeker niet dienstig naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Shinwar in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker nog stelt dat zijn broer de subsidiaire bescherming kreeg, wijst de Raad er met verwerende partij ter terechtzitting op dat voor de toepassing van het principe van eenheid van familie verschillende criteria vervuld moeten zijn: (i) verzoeker dient te behoren tot het kerngezin, (ii) hij dient over dezelfde nationaliteit te beschikken, (iii) de referentiepersoon, *in casu* de broer van verzoeker, dient op het ogenblik van de beslissing in hoofde van verzoeker nog steeds over een beschermingsstatuut te beschikken en (iv) het vermoeden van gedeelde vrees wordt niet weerlegd. Te dezen blijkt uit de voorgaande motieven dat aan het laatste criterium niet is voldaan. In tegenstelling tot zijn broer legde verzoeker immers geen geloofwaardige verklaringen af over waar hij voor zijn komst naar België verbleven had en kan dus niet worden uitgesloten dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan elders in Afghanistan over een veilige verblijfplaats beschikte.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van tolken die het Pasjtoe en het Dari machtig zijn. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN